

Roder Journaal

17-07-86

Nieuwe plaat van Ede Staal

Eindelijk is hij er dan, de plaat waarop iedere liefhebber van het Grunneger Laid (en dat zijn er nog al wat) al enkele jaren wacht, de eersteling van Ede Staal. Zijn liedjes kwamen via anderen al eerder op de plaat tot ons (denk eens aan het schitterende "Natasja" van het Sneeuwbaltrio!), zijn eigen stem leende hij uitsluitend aan de geluidsbanden van Radio Noord, waar zijn "Mien Toentje" uitgroeide tot een tweede Gronings volkslied, en liedjes als "Dikkedakken" en "k Heb zeup-

branden", tot de meest gevraagde verzoeknummers werden. Helaas in het originele Grunneger repertoire weinig interessant voor de commercieel ingestelde landelijke platenmaatschappijen, en hoefde het van Ede Staal zelf allemaal niet zo nodig. Mede dankzij de inspanningen van Koos Hindriks is er nu toch een plaat gekomen. Een mini l.p. (vroeger heette dat een maxi-single en daarvoor een e.p.) met vier nieuwe liedjes (alles eigen werk) te weten "Het het nog nooit zo

donker west", "Wie schenken ons nog ain in", "Wat moakt het oet", en "Grunnegers veur gevorderden". Er zijn plannen voor een l.p., maar nog-

maals financieel is zo iets voor een beperkte markt nauwelijks mogelijk. Vandaar dat naarstig gezocht wordt naar sponsors. Mijns inziens ligt hier een eervolle en dankbare taak voor de Stichting 't Grunneger Laid". Ede Staal verdient dat, en zijn publiek niet minder.

EDE STAAL

Ede Staal stamt uit Groningen, waar hij aan de voet van een wierde werd geboren. Halverwege dat heuveltje van klei heesde hij op driejarige leeftijd zijn eerste domheid: hij wilde omhoog en koos de enige weg waarlangs dat niet kon.

Misschien dat hij daarom een laatbloeier is. Ede Staal, getrouwd, vier kinderen, negen poezen, een gepensioneerde melkgeit en een sprekende parkiet woont op een grote boerderij op de Groninger klei en studeerde Engels tot hij er genoeg van wist om er zijn brood mee te verdienen. Dat lukte, maar knaagde aan zijn creativiteitsdrang en daarom schiep hij zich een tegenwicht met het schrijven van teksten -liedjes en reclamespots- en met het componeren van amusementsmuziek.

Hij begon zijn muzikale loopbaan als jongetje van tien, in de dorpsfanfare, waar zijn flaporen meer indruk maakten dan zijn trompetspel, maar waar hij -daartoe mede geïnspireerd door zijn grootvader, die dirigent was, zijn liefde voor muziek ontdekte.

Als zanger, componist en tekstdichter maakte hij zijn debuut bij Phonogram (single: I'm in the blues), wees een aantrekkelijk aanbod voor meerdere platen van de hand - hij is niet eigenwijs, maar heeft wel een eigen wijs- en trok zich terug op zijn boerderij.

Hoewel een prijs bij het N.O.S.-songfestival voor componisten/tekstdichters voor hem aanleiding had kunnen zijn om zijn muzikale nek uit te steken, was het Engbert Gruben, Hoofd van de Afdeling Muziek van Radio Noord, die hem uit de klei trok. Hij maakte liedjes en jingles voor deze omroep, met als gevolg dat zijn "Mien Toentje" de herkenningstune van de populaire Moestuinrubriek, samen met twee jingles, op de plaat werden gezet. Zijn gesloten karakter, zijn leefstijl en zijn talenten zijn moeilijk anders onder te brengen dan onder de noemer: authentiek. Het is een uniek geluid, waarbij de techniek ondergeschikt is aan de expressie.

Hij schrijft in het Engels, Duits, Nederlands, Deens, Oostfries en uiteraard in zijn eigen Gronings, niet alleen voor zichzelf, maar ook regelmatig voor andere artiesten. Ede Staal, zanger, componist, tekstdichter met een eigen wijs.